

קזדמלד

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

הרב זי בגשמיות בעולם הזה הגשמי והחומרי שלושם וחמש שנה, ובכל רגע ורגע מהם הוא מתחזק ונעשה יותר בריא, יותר רענן יותר חי ראה שמוך 7

ג' תמוז
ה'י' תהא שנת סגולה

הוצאה מיוחדת

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

הוא פסק על עצמו

"רבינו", נשיא הדור, הוא גם המשיח (גואל) של ישראל (שבראש³, כמו משה רבינו (הנשיא הראשון), "גואל ראשון הוא גואל אחרון", כידוע שלב דור ישנו "א' הראוי מצדקתו לריות גואל, ולכשיגיע הזמן יגלה אליו הש"ת וישלחו כו", ומסתבר לומר שהוא נשיא הדור, כמפורש בגמרא בנוגע לרבי יהודה הנשיא: "אמר רב⁴ אי מן חייא הוא כגון רבינו הקדוש", "אם משיח מאותן שחזין עכשיו ודאי היינו רבינו הקדוש", הנשיא שברור.

³ (53) להעיר, שבבא"א מישראל יש ניצוץ משיח... בח"י החיזיה, ניצוץ מבחי' החיזה הכללית שהיא

נשמת משיח. וכוון ש'הנשיא הוא הכל', שכלל כל הניצוצות ומשיח שבבא"א מישראל, בח"י החיזה הפרטית, נמצא, שנשמחו היא בח"י החיזה הכללית, נשמחו של משיח, ולכן הוא המשיח שברור.

(57) רבינו שבבבל, שהוא כמו רבינו הקדוש בארץ ישראל... – ופ"ץ י"ל שברבי רב "חיינו רבינו הקדוש" פסק גם בנוגע לעצמו* ש'חיינו רבינו שבבבל".

* ע"ד הפירוש בלשון חמטנה (אבות רפ"א) "ידן וחשבו" (דן ואח"כ חשבון) - עי"פ דברי חמטנה (עם מס"ע) ש"נפתינו חמטן חדתנו ושלא חדתנו", שלאחרי האדם שפוסק חדתנו דינו של חבירו, פוסק דין לעצמו שלא חדתנו, כיון שע"פ "ד"ר זה עושים "חשבון" חמטנו למצב הוא (ראו לקו"ש ד"ר עי 283 ות"ש).

(חמטן חמטנוס "בית רבינו שבבבל" ס"ח)

משיח מנחם שמו

...כן תהי' לנו בפועל ממש, ותזכף ומיד ממש, עם כל הפירושים שבי"מדי" [כולל גם הר"ת דכללות הדורות משה ישראל (הבעש"ט) דוד (מלכא משיחא)⁵], וכל הפירושים שבי"ממש", ולכל לראש מיד ממש כפשוטו, ממש ממש ממש.

148) ובפירסיוות יחד בנוגע לדרונו זה - שבר"ת ד'מדי" נרמזים ג' התקופות השייכות ל"ק מלך אדמו"ר נשיא דורנו (ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 265-66), ולכל סדר הקירבה אליו - משיח (מנחם שמו), יוסף יצחק, דובער (שמו חשוי של כ"ק אדמו"ר).

(משיחת ש"ש פ מטפטים ה'תשנ"ב - חמטן)

יידי אדונונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועדי

(הכרחי זו עורר הרבי במשך כ-14 חודשים, מאות ואלפי פעמים, לעיני כל העמים)

3 דבר מלכות

החוראה מנ' תמוז / משיחת ש"פ קדח, ג' תמוז ה'תשמ"ה

7 חיים נצחיים – מוסף מיוחד

שום רב לא יוכל לשנות את העובדה הפשוטה ש"הוא בחיים" / לקט נפלא בענין תה"ל

14 זהותו של המשיח בדרונו

הוא משיח בדרונו / לקט קצר משיחות הרבי על זהותו ושמו של מלך המשיח בדרונו זה

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי בני"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר משה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידו ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 11213 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 778-6670 (718) טלפון: 26385 • טלפקס: 840-3153 (04) סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1, קרית-שמואל. מקור: 26385 • אינטרנט: yeh_@revision.net.il • דואר אלקטרוני: http://www.moshiach.net/blind

זהויראה מג' תמוז

מישהו יכול לטעון: אמת אמנם ששומעים ביאורים, הסברות וראיות שג' תמוז הוא יום גאולה כפי שעכשיו נחמלה למפרע – אבל הוא לא מחוייב להיות טוב יותר מכפי שהיו בשנת תרפ"ז, שאז אפילו אצל נשיא דורנו (עכ"פ בגלוי) היתה סברה שזהו ענין של גלות?!

אומרים לו: מה זאת-אומרת שאתה לא מחוייב? אתה הרי שמעת אודות הגאולה, ובמילא עכשיו הנך יודע שג' תמוז הוא אתחלתא דגאולה, ובמילא, בודאי שהנך מחוייב אשר הגאולה, שהיא גם הגאולה שלך, תעורר הוספה בעבודתך כבר בג' תמוז ה'תשמ"ה – בלתי מוגה

● משיחת ש"פ קרח, ג' תמוז ה'תשמ"ה – בלתי מוגה

הנחה: "יער הנחות המתמלים", תרגום: מערכת "הרי המלך"*

א. החולעות זו קשורה עם ג' תמוז, נוסף לזה שהיא קשורה עם שבט, כמונן ופשוט. המעיינות חוצה בלי מניעות ועיכובים.

ב. כיצד אפשר לברר האם ג' תמוז הוא ענין לטובה או ללא הודך לזה היא, בכלל ענין וענין, שצדכים לעיין בתורה, שהיא "אסתכל באורייתא וברא עלמא¹", "תורה אור"², המאירה ונתנת לברר כל דבר דובר.

ג. בתורה אור" גופא יש להסתכל במיוחד בחלק החלה שבמורה – כיון שבשאר חלקי התורה יתכנו סברות לכאן ולכאן" ואילו דברי אלקים חיים³, שניהם חיים דברי אלקים חיים 'לתורה אור" גופא, משא"כ החלכה ונתנה בירור באופן אחד דוקא, אמת לאמיתו, "הרי" עמו – שתלכה כמותו בכל

(2) משלי ג, כב.
(3) עירובין נג, ב. וש"ת.

(*) חשיחה מובאת בעריכה מחודשת ובהוספת מ"מ.
(1) ח"ב כסא, רע"ב.
(2) ח"ב כסא, רע"ב.

הוא משילת בדורנו

... כל אחד שנוגד בדרך זה נולד שליח של נשיא הדור, נשיא דורנו, שהוא הנשיא דכל אנשי הדור. לאחמ"ל על השליח לנצל את עשר כוחותיו בקרב שלו במילוי שליחותו בפועל.

וכאשר השליח מנצל את עשר כוחותיו, מתגלה הענין ד'משילת' (הממטרית של "שליח" ועוד עשר (כחות)), מתגלה איד שהוא בדומה למשילת ("מה אתם בני בית כ"י") עד שהוא נעשה דבר אחד עם המשילת (שליחו של אדם כמותו) – נשיא דורנו, שהוא משילת, עם כל הפירושים שבמשיח: א) מלשון משוח, ב) נבחר, ג) מנהיג ורועה ישראל; עד שמשיח הוא הפירוש הפשוט בנשיא, ולא תהי' לי שום תרעומת (איד וועל קיין פארזאבל ניט האב"י) אם יפרשו שנישיא דורנו הוא משיח צדקנו כפשוטו, כיון שזוהי אכן המציאות – שנישיא דורנו ה' משיח בדורו והוא משיח בדורנו.

(תרגום תפשי משילת ליל שמח"ת ה'תשמ"ו - בצתי מוגה)

משיח צדקנו שבדורנו

הרב יהודי חסדק הוא – שיהודי יפקח את עיניו כדבעי, ויראה איד הכל כבר מוכן לגאולה; יש כבר את ה"שולחן ערוך", יש כבר את הלוחין ושו"ת-הרב ויין המשומר, ויהודים כבר יושבים סביב השולחן – "שולחן אברהם" (מלך מלכי המלכים הקב"ה), יחד עם משיח צדקנו (כפי שכתוב בספרים שבכל דור ודור ישנו א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות "משילת"), ובדורנו נשיא דורנו ליק מו"ח אדמו"ר; ולאחרי ארבעים שנה מאז הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר יש כבר גם "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע".

(משיחת ש"פ יצא תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידת)

מתדולף צדקתים ד'משילת נא ביד תש"ד"

על-פי הידוע ש"בב"ל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל, "א' הראוי מצדקתו להיות גואל, וכשיגיע הזמן ילה אליה ה"ש"ת וישלחו כו", ועל-פי הדעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, והמשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את הכל – הרי מוכן, שמתחיל להתקיים ה"ש"לח נא ביד תש"ח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מוכן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות הוא – לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש, כדי שהוא יוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהציא את כל ישראל מהגלות;

(משיחת ש"פ דיי שורה, מבה"ז כסול ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידת)

אמנם, כדי לפעול את הענין ד"כולנו כאחד", בה בשעה שמצד טבע בני-אדם (כפי שהטביע בהם הקב"ה) כל אחד הוא מציאות בפ"ע – צריך להיות אחד, אשר עליו נאמר "זהו עבד לעם הזה", שתפקידו להשתדל כפי כחו לפעול את ענין האחדות, כולל – גילוי עניני תורה כותגינה מהר סיני, שהרי "כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל נאמר למשה מסיני", ועליו"ל – תלמיד ותיק כמו נשיא התורה וההיסודות, בפרט – חסידות חב"ד, עד ל"ק מ"ח אדמו"ד נשיא דורנו.

"יודים" ו"יודים" בעולם דלמשה

ובמינוי אלו: מכיין שנישואי דורנו, כ"ק מ"ח אדמו"ר, נמצא ב"עולם האמת" – זקוק הוא שגם בעולם דלמטה יהיו לו "יודים" ו"יודים" וכל שאר האברים, שיעסקו בהפצת תורתו עד למעשה בפועל. וכדי שכל זה יהי בהצלחה – צריך הדב להעשיות באופן מאורגן, ולכן, ישנו אחד, אשר "עבד לעם הזה נתתיך", שתפקידו לארגן פעולות אלו.

(משיחת י"א ניסן ה'תשס"ה - בכתי מונגה)

דוקא בנשמה בנוף

. . זהו הענין של "הסתלקות", שנמשך אור גילה ביותר, שמצד העילוי שלו הוא נרמא בשם "אסתלק", ואור זה נמשך למטה, **בנשמה בנוף דוקא**.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ויקרא ה'תשע"ב - בכתי מונגה)

ישנה ההתגלות דמשיח

בימינו אלו נתבטלו כל המניעות והעיוכים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם **ההתגלות דמשיח**, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!

(משיחת ש"פ וירא ה'תשנ"ב - בכתי מונגה)

שהוא חיפז התורה, כלומר, נוסף על-כך שכל המאסר ה' בוגד והיפך התורה ומצוותי, איז עצם העונש על זה – ענין המאסר – גם ה' היפך התורה.

ובה העונש דבית האסורים המור יותר מהעונש דלית.

. . וכפי שזה גם בפשטות: בגלות לא מוגבלים כ"כ כמו בבית האסורים, שהרי אפשר להסתובב ולהיות יחד עם אנשי ביתו, לאכול ולעשות מה שרוצים (במקום זה עצמו), ואדרבה – כותב שבבערי מקלט צריך להיות "תיחוי ל' חיותה"⁷ ולכן "מגלי רב עמו", משא"ל בבית האסורים מאבדים את כל העצמאות ("בעה"ב"שקייטי") וכו'.

לאיד גסא, יש בהלכה חומרה בעונש הגלות שלא מובאת על בית האסורים – כמ"ש בחניני⁸ בונגו לעונש הגלות בערי מקלט (על "המכה נפש בשגגה"), אשר צער הגלות "שקול כמעט כצער מיתה, שנפד האדם מאוהביו ומארג מולדתו וישכון כל ימיו עם זרים".

יצא אס-כו, שע"פ תורה (וחלק ההלכה שבתורה) ישנו שתי סדרות האם עונש המאסר הוא חמור מגלות או הגלות חמורה מהמאסר.

ד. עפ"ז יזבן מדוע בג' תמוז בשנה החיא – כשבשל המאסר והגאולה יצא מהמאסר על-מנת ללכת לגלות לעיר מקלטו קאסטר-אמא – ה' ספק, וספק ע"פ תורה, האם זהו ענין לטובה או היפך הטובה:

מצד אחד היתה סבא (ע"פ תורה)

⁴ מקום.

ובעניינו – צריכים להסתכל בהלכה ולראות מהו החילוק ע"פ הלכה בחומרות העונש של בית האסורים (היכן שביל המאסר והגאולה ה' עד לג' תמוז) לגבי העונש דגלות (בעיר קאסטר-אמא), ומכך ניתן יהי ללמד האם היצאה מבית האסורים בג' תמוז על מנת לנסוע לקאסטר-אמא היתה לטובה או לא.

ג. מוצאים בהלכה, שיש חומרה בה מה שאין בה: מצד אחד בית האסורים המור יותר מגלות, ולאיד גלות חמורה יותר מבית האסורים, ואשר על כן ה' ספק – ע"פ תורה – האם ג' תמוז הוא לטובה או לא, כיון שמצד אחד היתה זו יציאה ממצב חמור למצב קל יותר, אך לאיד היתה זו יציאה ממצב קל למצב חמור, וכדלקמן.

ובית ביאר:

חומרת העונש של בית האסורים (לגבי חומרת העונש של גלות) בהלכה, יזבן מכך שאחד מה"ארבעה צריכין להורות", הוא "מי שהי' חבוש בבית האסורים ויצא"⁵, ואילו היוצא מגלות לא נזכר בארבעה אלו.

נוסף לזה, בית האסורים אינו עונש ע"פ תורה, ואדרבה, הוא היפך התורה. משא"כ גלות היא עונש ע"פ תורה – "מכה נפש בשגגה"⁶ צריך לגלות לעיר מקלט. ומזה מובן אשר העונש דבית האסורים הוא חמור מהעונש דגלות – מצד זה שהיא היפך התורה. ומכך מובן בונגו למאסר של כ"ק מ"ח אדמו"ר, שהי' ענין חמור ביותר בהיותו עונש

6) מסעי ליה יא.

7) מכות ג' א. רמב"ם ה' רוצח ושומרת נפש רפ"ז.

8) מכות תי'.

4) סנהדרין גמ ב. וראא שבת קלה ב.

5) בבבית נר ב. רמב"ם ה' בבבית פ"ח ה"ח. טושי"ע אר"ח ר"ט סדר בכבות תהנין לאדו"ז פ"ג ס"ב.

דרגא נעלית יותר, הדרגא שבה "לבא לפומיא לא גליא"¹⁴ יודעים אמנם שבפועל זהו ענין טוב, אבל לגבי דרגא תחתונה יותר ישנו ספק בדבר, ומזה נשתלשל הספק למטה, שאפילו אצל יהודים ה'י' ספק האם זהו דבר טוב. ועד כדי כך ה'י' הספק שאפילו אצל נשיא דורנו, ערל"פ בדיבורו בגלוי, לא שמעו אזו שזה ענין של גאולה, ואדרבה – ענין של גלות.

ת. . . במה דברים אמורים, שה'י' (דרגא שבה ה'י') ספק פה למטה בגלוי – בשנה התיא, אבל במשך הזמן, וענאכ"כ נכשיו, נתגלה שהיציאה ממאסר בג' תמוז היתה האתחלתא דגאולה, שאח"כ הביאה לגאולה גם מעיר מקלטו ב"ב-ג' תמוז, עד שבשנה הבאה הוא יצא לגמרי מהמדינה התיא, ואז זה נקבע יום גאולה, כפי שהוא כותב במכתבו הדיוע"פ [ע"פ מה שה'י' בס' תנוכה – ש"לשנה אחרת קבעום ועשאום ימים טובים בחלל והודא"¹⁶].

וסופו מוכיח על תחלתו – סוף הענין גלוי שגם תחלת הענין בג' תמוז (שלקחתהילי ה'י' ספק וסברא שזה ענין של ירידה) הוא יום גאולה – אתחלתא דגאולה.

זאת-אומרת: הגאולה היא לא רק מכאן ולהבא, ממזן ברור הספק ואילך, שהרי זה לא חידוש מאחר וזה כבר נתברר, אלא הגאולה היא גם מלמפרע, מעיקרא.

ג. . . מכך מובנת החוראה לכא"א בעמדתו בג' תמוז:

מישהו יכול לטעון, אמת אמנם ששורעניים

12) ברכות נתי א. חז"א קצי, רע"א. ח"ג פישתנו קיעו, ב.
13) ספר יצירה פ"א מ"ז.
14) ז"ת בראשית ת, א. מדיש תתלים ט, ב. וראה ז"כ

שתמאסר הוא חמור מלכות, ולכן כאשר יוצאים מהמאסר והולכים לעיר מקלט – קאסטרטמאא הרי זה ענין טוב, משום שבבית האסורים לא היתה לו עצמאות כלל, משא"כ קאסטרטמאא הוא מוחזן שלם, וביכולתו להסתובב שם, לחתפל וללמוד תורה, עד כפי שה'י' פועל שהתענוגו במצב היהדות שם ובו מקורו⁹ שענינו הוא "זורקתי עלים מים טהורים וטהרם"¹⁰ – הכנה לגאולה העתידה לביא, ובמילא גם לגאולה מגלות זו הפריטית, שהרי כל גאולות שם חד הוא¹¹.

לאידך גיסא, היתה סברא ע"פ תורה שעניש הגלות בקאסטרטמאא הוא חמור יותר מהמאסר בבית האסורים – כיון שכל זמן שהוא ה'י' במאסר עוד לא ה'י' פסק-דין ברור (מאח"צ) מה יה'י' דינו, במילא היתה קיימת האפשרות שישחוררו אותו לגמרי, משא"כ כאשר הוא יצא מהמאסר וגלה לקאסטרטמא, ה'י' זה כבר לאחרי שפסקו פס"ד ברור שעליו ללכת לגלות, ולאחר שנתונים פס"ד בפועל קשה לשנותו, כפטרות הענין, ובפרט ש"מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע"¹².

זאת-אומרת, שהספק בדבר (האם היציאה מבית האסורים בג' תמוז היתה לטובה או לא) הוא ספק ע"פ תורה.

וכמוכן מזה גופא שה'י' ספק בדבר פה למטה – שזה נשתלשל מכך שה'י' ספק למעלה.

אמת אמנם ש"כרלפי שמאי גליא" שלפועל יתרבר שזה לטובה, ו"ענין תחלתו בסופו"¹³ – אך למעלה גופא ישנם חילוקי דעות: מצד

9) דאה לקי"ש ח"ד ע' 1063. לקי"ש חח"י ע' 226.
10) יחזקאל לו, כה. וראה יומא פת' ב – במשנה. רמב"ם הל' מקוואות בסוף.
11) ראה פריש"י ד"ה אתחלתא – מגילה יז, ב.

"אישי" למטה, נשמה בגוף

כדי שיהודי כאן למטה יהי' קשור אל הקב"ה ויעבדו כראוי בכל כחות נפשו, גם עם השכל וגם עם הרגשות, הרי זה כאשר האלוקות "נמשכה" וירדת כאן למטה, בכיכול, עד כדי אופן של "לידע שיש שם אלוקה", בנוסף על "להאמין שיש שם אלוקה", שזאת בדרגת האלוקות כפי שהיא כשלעצמה, פשוטה בתכלית הפשיטות.

אלוקות מתגלה ל"אישי" למטה, נשמה בגוף, ומתלבשת בו עד כדי התאחדות נפלאה בדומה למשה שהיא "איש האלקים", איש שאפשר לראותו ולשמעו אותו ("איש וואס מקען עם זען און הערן").

(קטו"ש-שיחות חכ"ד ע"ט 6 - תהנום מאידית)

זקוקים לבשר ודם שישתדל להמשיך את "ששלת הזהב"

ידוע הפתגם אודות השמחה והריקודים ד"שמחת תורה" – שבפעם, ה"תורה" היא זו ששמחה וריקדת, אמנם, מכיון שהתורה זקוקה ל"רגלים" – לזקוק יהודי את ה"זכות" (תור כדי תקוה שהיא ראוי לכך) להחיות בבחינת "רגלים" לתורה, ועי"ז יכולה התורה לרקוד ב"גמורה של תורה".

וכן הוא בנוגע לכל ענין שבתורה – דמכיון שהתורה "לא בשמים היא", אלא ניתנה בארץ למטה דרקא, זקוקים (בכיכול) לפעולתו של יהודי, בשר ודם, שעל ידו תפעל התורה את פעולתה.

וכן הוא בענינו – שזקוקים לבשר ודם שישתדל, ביחד עם העור דכו"כ מישדאל, לשאת את התורה, להמשיך את "ששלת הזהב" דתורת חסידות. עם כל הפרטים שבה, וענאכ"כ ה"כלל" שבתורה – "המעשה הוא העיקר", ליישם את כל העניינים דתורת החסידות, עם כל הפרטים שבה, בפועל ממש, שע"ז נשלמת הכוונה דעשית דירה לו ית' בתחתונים, "ישכנתי בתוכם".

כדי שתומשך ברכה והצלחה בכל עניני עבודתם של ישראל, שכללותם – לעשות לו יתרבר דירה בתחתונים, ובמיוחד ע"י העבודה ד"יפוצו מעינותיך תוצה".

. . . אזי צריכה להיות העבודה באופן ד"פולני", ויחירה מזה: "כולנו כאחד", היינו, שמתבטל החילוק שבין "דאשיכים שבטיכם" ל"חוטב עציץ ושואב מימיו", עד שכולם נעשים למציאות אחת, "קהל גדול" – לשון יחיד.

וטעם הדבר – מכיון שהמציב ד"כולנו כאחד" פועל וממשיך את ברכתו של הקב"ה, כמ"ש "ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך", ולכל לראש – ברכת הצלחה בעבודה דהפעת התורה והיהדות, עד לאופן ד"יפוצו מעינותיך תוצה".

שינויים (אפילו לא השינוי דגניה, כהארון שינוי וכי"ב), ע"ד שרופט ונביא שקיים (נצח) בכל דור (כסימן לגילוי אלקות בעולם באופן תמידי – שממנו הושתת כל העולם כולו). (משיחת ש"פ שוופסיס, ד' אגוז הנתש"א - מונח)

להאמין בשלימות שאין נפק'מ בין קודם לעכשיו

צרכים רק שתהי' אמונה בשלימות שאין שום נפק'מ בין קודם לעכשיו וצרכים למלאות את השליחות. רואים בעיני בשר, שאולי שעמדו בתנועה זו - הם לא חשבו אודך על-פי טבע כיון שהם ידעו שהם חלכים בשליחותו של נשיא הדור שהוא המלל-הבית על הטבע - היתה להם הצלחה מרובה.

צריך שתהי' החלטה גמורה שכאשר קשורים עם הרבי אין לטבע שם דעה כלל, וצרכים להחליט שהרבי יכול לתת ודעה לתת, וזה נוגע לא רק בהצלחת מילוי שליחותו, אלא גם בהשפעה במשמיות לעינינו הפסים, וכפי שדובר קודם שהרבי דואג גם להשפעת של כא"א. (תמוגם חפשי משיחת יו"ד שבט ה'תש"ג - בכתי מונח)

מי שרוצה - רואה גם היום

פעם אמר הרבי נ"ע, לכו נא ונכחה. היי שם חסידי מהר"ש, ודאו אז את הרבי מהר"ש.

מי שרוצה - רואה גם היום. אלא שהיצר הרע, ה"קלוגנקה", כלשונו של הרבי, מעורר את עיני השכל.

(משיחת אחרון של פסח ה'תש"ג - בכתי מונח)

מוכרח להיות

חז"ל אומרים ש"אתפוטותא דמשה בכל דרא ודרא" – שגשמת משה מתלבשת ב"חכמי הדור עיני העדה" שבכל דור דור, ובמיוחד בנשיא הדור. ש"אין דור שאין בו כמשה" (**מוכרח להיות "משה"** בכל דור דור שבו מלוכשת נשמת משה).

[ואע"פ שזה לא גופי של משה - אבל היות ו"חיי הצדיק אינם חיים בשריים כי אם חיים רוחניים", אזי חיי משה **אינם** החיים הבשריים של גופו, אלא החיים הרוחניים של נשמתו; והחיים הרוחניים שלו נשארים נצחיים בעולם הזה **המשמי** עי"ז שהם מתלבשים בגוף של נשיא הדור שבכל דור ודור].

(לקוטי-שיחות זכ"י ע"י 7 - תמוגם מאירי)

התורה אומרת¹⁹ "לא תחא יושב וישקל במצותי" של תורה" אלא "קלה שבקלה" ו"חמורה שבחמורה" הם שוות; בכל מצוה שהוא רק יתפוס - יטען ה"קלוגנקה": הרי ישנם עוד תרי"ב מצוות; ומה יצא מזה בפועל - שהוא לא עושה כלום, הוא לא מעלה בקודש כלל אפי' במצוה אחת;

אומרים לו, שהוא לא צריך לטרוח להפיש באיזו מצוה להעלות בקודש - כיון שבעל הגאולה כבר הדיעי, שהשליחות של דורנו זה היא לעסוק בהפצת המעיינות חוצה;

במילא יש לו מיד את החוראה מג' תמוג, שהוא צריך לעשות את העבודה ביתר שאת וביתר עוז ובאופן ד"מעלן בקודש", בהפצת המעיינות חוצה בתור חלק מתפצת היחודות, או להפיש: תפצת היחודות בתור חלק מתפצת המעיינות חוצה.

וכמדובר כמ"ס²⁰ הדיוק בכל ג' הלטונות "פצו מענינתך חוצה": הוא צריך להביא את המעיינות עצמם, ובאופן דיפנצו, ובחוצה ממש, עד שהיא פועל מהחוצה שהי' דירה לו ית' בתחתונים.

והיות שתובעים ממנו עבודה זו, ו"איני מבקש כו' אלא לפי מחו"ג²¹, בודאי שיש לו את הכחות לפעול זאת בשמחה ובטוב לבב, בשמחה אמיתית ובטוב לבב אמיתי,

שהרי המב"ה מברך אותו כביי חיי ומזוין רויח, ובכלום - רויח.

ביאורים, הסברות רואיות שג' תמוג הוא יים גאולה כפי שעכשיו נתגלה למפיע - אבל הוא לא מחוייב להיות טוב יותר מכפי שהיו בשנת תרפ"ג, שאז אפילו אצל נשיא דורנו (עכ"פ בגלוי) היתה סבא שזה ענין של גלוזת;

אומרים לו: מה זאת-אומרת שאתה לא מחוייב? אתה הרי שמעת אודות הגאולה, ובמילא **עכשיו** תוך ידעי שג' תמוג הוא אתהולא דגאולה, ואתה שמעת מה שבעל הגאולה כותב במכתבו הידוע²² (להגנת י"ב תמוג הדאטונה) ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה ב"ב תמוג, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הקדושה, שיומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל (רק) יכונה" - במילא, בודאי שהתן מחוייב אשר הגאולה, שהיא גם הגאולה שלך, תעורר הוספה בעבודתך כבר בג' תמוג באופן ד"כפליים לתוש"י²³;

ויתורה מזו: לא רק שאתה מחוייב בזה, אלא כיון שישנו ציווי ד"מעלן בקודש²⁴, צרכה להיות אציל הוספה בעבודה בכל שנה ושנה, אפילו לגבי העבודה כפי שהיתה בפעם הראשונה בשנת תרפ"ג;

ממשיך הוא להקשות: באיזה פרט בעבודתו צריך הוא להעלות בקודש, הרי ישנם תרי"ג מצוות?

ובאיוז מצוה שרק יתחיל - יבוא מיד ה"קלוגנקה" בליצה ויטען: מי אתה יא"ג-טייב-ד'אם" שתוכל למדוד באיזו מצוה מהתרי"ג מצוות עליך להעלות בקודש, כאשר

¹⁸ ברכות כ"ג. ח"ג קטב ריע"ב.

¹⁹ תחומא עקב ב. דבר" פ"ג, ב. ל"ש יתרו רמז חצר. מש"ל רמז תתקל.

²⁰ לקולש ח"ה סיע' 432 ואילן. ח"י ע' 244 חסי"י ע' 282 ואילן. ועוד.

²¹ במדבר" פ"ב, ג. תחומא נשא יא.

²² ח"א נתג. א. סמדרין צ"ט. א (כפשי"ש).

²³ ח"א נתג. א. סמדרין ח"א ע' קמו ואילן. חשי"י ע' 263 ואילן. א"ק אדמ"ר מוהר"י ח"ב ע' פ ואילן.

²⁴ שבת כ"א, ב. ארבע יא, ג.

שום רב לא יוכל לשנות את העובדה הפשוטה והברורה ש"הוא בהולם"

... כל ודבר עם אדם שכזה, הטוען שהרבי נמצא כבר שלשנים וחמש שנה בעולם האמת

הוא בעצמו השתתף ב"לידה"... וא"כ, מה אתם מזכירים אותו בעולם הזה הגשמי (אלא אם כן ניתן להרויח עוד כסף ע"י הזכרת שמו...). – הרי הוא נמצא מזמן בעולם האמת, ברחינות!

אדם שאין לו מושג אלא בגשמייות ובחומריות, וכל דבר נמדד אצלו רק לפי מה שעניין ראות וחושיו המשמייים קולטים, הוא מודד כל דבר רק בדולרים שאפשר להפקדם ב"בנק"...

– הרבי חי ("דער רבי לעבטי") בגשמייות בעולם הזה הגשמי והגשמי שלישים וחמש שנה, ובכל ורגע מהם הוא מתחזק ונעשה יותר בייא, יותר רענן ויותר חי ("נאך מערער און נאך שטארקער או נאך פרישער און נאך לעבעדיקער")!!!

שום רב, שום עורך דין ואף אחד לא יוכל לשנות את העובדה הפשוטה והברורה שלא יתכן כאן ענין של ירושה כלל חי' וח"ו, מאחר ש"הוא בחיים", ולא שייך לדבר על ירושה כאשר הוא עצמו חי?

(תרגום חפשי משיחת ט"ו תמוז ה'תשמ"ח, ע"פ סרט התקלטה - בלתי מוגה)

הוא פסק על עצמו

ו"ל, דע"י שמבאי בהמאמר מ"ש במדשי שמרדכי בדרו ה'י שקול כמשה בדרו, עי"י פסק בעל המאמר את הדיון על עצמנו¹⁶, שהוא הרעיא מהימנא (במלוי) של כל אנשי הדור.

16) ע"ד הפירושי בלשון המשנה (אבות רפ"ג) "לין וחשובו" (דין ואח"כ חיבון) – ע"פ דברי המשנה

(שם מט"ז) "שזפרעין ממנו מדעתו ושלא מדעתו", שלאחרי שהאדם פוסק מדעתו דינו של חבירו, פוסק דין לעצמו שלא מדעתו, כיון שע"פ "דין" זה עושים "חשובו" בנוגע למצבו הוא (ראה לק"ש ח"ו ע' 283. ושי"צ).

חדשים (ולא רק כחדשים), ועד לחיוב דלאפשא לה, וכלשון רז"ל כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל ניתן למשה מסיני, לחדש דייקא (ובפד"ט שבמ"א הגורסא היא לומר וכיו"ב, ו"ל ששתי הגורסאות אמיתיות הנה, כי תחלה צ"ל "לומר", ואח"כ עולים מן הקל אל הכבד "לחדש" בתורה). וזהו הטעם מה שבכל אחד ממאמרים אלו מתחילים בענינים המשותפים שבדושי מחצית השקל, ורק אח"כ מבואר החידוש של נשיא זה, מכיון שהסדר הוא מן הקל אל הכבד.

ויהי רצון שע"י העבודה בכל ענינים אלו דמחצית השקל נזכה לתשא את בני ישראל עי"י משה, נשיא דורנו, אתפטרותא דמשה שברור זה, ונאל ראשון הוא גואל אחרון, שעל ידו יה' נשיאת ראש (ועינאכ"כ חלקים שלמטה מהראש) של כל בני ישראל בלי יוצא מן הכלל (ולא ח"ו באופן דאל תפן אל מנחתם, כי משה אהב ישראל הוא), בגאולה האמיתית והשלילה, ויקויים הליעד הקיצו ודנו שוכני עפר בתחייית המתים. וכל זה נעשה תיכף ומיד ממש, כי כבר העיד נשיא דורנו שכבר נגמרו כל הענינים וצריכים רק צופאן די לעצטע קנעפלעך (לצחצח את הכפתורים האחרונים), ובזה גופא, כבר צחצחו כפתור האחרון, מהאט שרין צוגעפפצט דעם לעיצטן קנעפל, ונוסף על זה היו גם ריבוי התפללות ובקשות וצעקות עד מתי, כמו שאומרים בתפלת העמידה בכל יום (גם בשבת ויר"ט) ותחזינה עינינו בשובר לעיין ברחמים (ובכל יום חול אומרים גם את עמח דוד עבד מחרה תצמיח, לשועות קיינו כל חיים), ואומרים זה בתפלת העמידה כשעומדים לעבדא קמי מורי', בביטול בתכלית כעבד לפני המלך, ועבד מלך מלך, ושם גופא, בשלש ברכות אחרונות של הודאת, ובמילא בודאי יקויים כן בפועל, שותחתזינה עיינו בשובר לעיין ברחמים, בניהמ"ק השלישי, וממנה אורה יוצאה לכל העולם כולו, ויקויים הליעד וגר זאב עם כבש, במחרה בימינו ממש, ולא עיריבן אפילו כרחף עץ.

(טעם מסמס ד"ה זה יתנו נו', ש"פ משפטיס, שקזיט, מבח"ז אדו ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

נשיא הדור ואבן השתי' קיימים תמיד ללא השניו דגזיה

... כל איש ואשה הם ה"שופט" וה"יועץ" דביתם ובני ביתם, וצריכים לתהיג את הבית ע"פ הוראות ועצות התורה.

עד בכללות עווד יותר, כנ"ל – שכל יהודי, אנשים נשים וטף, מקבלים על עצמם ומקיימים את הוראות השופט ויועץ הדור. ומשפיעים כך גם על אשתו ובני ביתו, עד על כל אלו שיכול להגיע אליהם.

עד גם בכללות העולם – באופן שכל העולם, גם עולם מלשון העלם והסתת, עם כל פסטיהם ומסרי פסטיהם נעשה רשות היחיד חדר בקודה אחת ויחידה דחידו של עולם (מלשון העלם למעולותא, מבחי' "ישת חושד סתרו"), כפי שמגלה את עצמו "בקרבו" ע"י "גביא אקים להם גו כמון", נשיא הדור ש"הוא הכל", "צוריק יסוד עולם", עי"ד אבן השתי' – שונמצאת במקום מסויים בעולם הזה הגשמי, וקיימת תמיד בלי

כנינו חי' בתכלית הירידה (גם לאחרי מי"ת, לאחרי ביטיל המזרח דעלונים לא ירד למטה כו'), ועי"כ ניבש יחושע נעשה בהם התפכה מארץ ננען לארץ ישראל.

ואילו וכו' היתה אז גאולה שלימה ונצחית שאין אחרי' גלות (באם היתה הכניסה לארץ עי"כ משה רבינו), כולל הענין דחיים נצחיים שע"י תחיית המתים, ומה שלא חי' כן בפועל הוא משום שלא זכו. אבל לאחרי ריבוי העבודה במשך זמן הגלות, כולל העבודה במקום הקליפתי והעדר החיים שבה, שיש בה ב' הענינים הנ"ל – א' בירד במקום הנ"ל תחתיו, וב' שע"י נעשה הכנה לעלי' דתחיית המתים, שאז יהי עיקר ושלמות המלוי דואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים, חיים נצחיים שאין אחריהם הפסקה, שתחיית המתים הוא דוקא מעצמותו עי"כ – הרי עתה זכו לתחיית המתים ולא רק תחיית המתים (המשכה חיים נצחיים מעצמותו ית') באופן כללי, אלא גם באופן פרטי, לכל אחד ואחד מישראל, לנשמה זו ולגוף זה עם כל רמ"ח אברים ושס"ה גידים וחלקו בעולם וכו'. ועי"ד המבואר בדדושי אדמו"ר האמצעי בנוגע להתבוננות, שאינו מספיק להתבוננות באופן כללי וצריכים גם להתבוננות באופן פרטי, כמו"כ הוא גם בענין תחיית המתים שזה יהי' לא רק באופן כללי אלא גם באופן פרטי, לכל אחד ואחת מישראל בפרט. והיינו, שבדרך זה יהי' חידוש לגבי דור המדבר, שהרי דור המדבר לא זכו לכניסת הארץ ולואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים, וננינו זה חי' רק אצל דור שלאחרי, משא"כ בגלות זה זכו לזה דור האחרון של הגלות שהוא דור החדש הראשון של הגאולה.

החידוש המיוחד בנשיא של דור זה לגבי הנשיאים שלפניו

. . . ובפרט בדרך זה האחרון שהוא הדור האחרון של הגלות שניעשה אח"כ הדור הראשון של הגאולה, הרי דור זה עצמו יש בו ב' הענינים, דמצי' אחד הרי אפשר דרי בתמי', ומכיון שזוהו הדור האחרון של הגלות הרי ירידת הדרות היא למטה ביותר, ויחד עם זה הרי בדרך זה תהי' הגאולה שזוהו ענין חדש לגמרי, וכמו"ש כימי צאתך מארץ מצרים ארזים נפלאת, כדוע הפרדוש בהו, שהתפלאת דלעיל' יהיו נפלאת (בבחי' פלא) אפילו לגבי המלוי דיציאת מצרים, דביצי"מ אמר"ל אני ולא מלאך כו' אני ולא שרף כו' אני ולא שליח אני ה' אני התי' ולא אחר, שישולל כאן ד' מדגות, גם עולם חד' עולם האצולות, היינו שהי' גלוי העצמות, ומי"מ המלוי דלעיל' הוא בבחי' נפלאת לגבי גלוי זה. וטעם הדבר מובן עי"פ הדוע (ומבאר, לגיל' שכל ירידה היא לצורך עליו, ולפי ערך גדל הירידה כך היא העלי' העלי' קרב הארץ וכו'), ולכן הרי' ביצי"מ גלוי נעצם זה, משום שבא לאחרי ירידה לערות הארץ קרב הארץ וכו', ומזה גם הירידה בגלות האחרון היא למטה יותר, ולכן העלי' מירידה זו היא נעלית יותר. ומזה גם מובן בנוגע לנשיא החדש, שממנו נמשך החיות והכח כו' לכל אנשי החדש לעבוד עבודתם, שהנשיא של דור זה (האחרון בגלות והראשון של הגאולה) יש אצלו ענין החידוש והתפלאות באופן מיוחד לגבי הנשיאים בכל הדרות והראשון שלפניו^[2]. וכמו שהוא בכל עניני החורה, שכל הענינים נמסרו למשה מסיני, ויחד עם זה הרי עי"ל בהם נענין של חידוש, בכל יום יהיו בענין

הסתלקות היתה בדרך השמיני מה-שאיין-מן בדרנו זה

החידוש דדרנו – הדור התשיעי לגבי כל הדרות שלפני זה, עד לדרו שלפניו^[2] (דור השמיני): מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל, ה"בא אל פרעה" (המלוי ד'אתפריעו כל נהרין' למטה) לא היה בתכלית השלימות כנשמה בגוף ברא (היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף, וגם הנשמה בגוף היתה במצב ש"הדיבור הוא בגלות" וכו'); משא"כ בדרנו זה – הדרו האחרון לגלות ודרו ראשון לגאולה – נעשה תומאי' נהלו המאורות", שלא אז בלבד שלא חסר חי' במאורות המדלים דגלוי תושב"כ ותושב"פ, אלא אדבה – מתוספת שלמות נעלית יותר בהו [לא באופן ד'כבד פה מאוריות שבע"פ וכבד לשון מאוריות שבתב", בהיותו למעלה מזה], באופן שכנשמות בנפיים מקבלים בפנימיות (יעמט מען אויף") איתפריעו כל נהרין" ש"נתלוי" עתה, עי"ז שמשיהו צדקנו בא מיד, "שלא נא ביד תשלח" וילמד תורה את כל העם כולו, עד "תורה חדשה מאתי תצא".

(משיחות יום ד' פ' בא, ג' שבט, וש"פ בא, ו' שבט ה'תשנ"ב - מונח, תרגום מאדיר)

נשמה בגוף באופן נצחי

. . . מובן וגם פשוט, שבימינו אלה, לאחרי כל מה שעבדו במשך הדורות שלפניו^[2] ויצאו דיי-חובת כל הענינים הבלתי-רצויים (כמובא גם בדרושי אדמו"ר האמצעי), אין עוד ענינים של ירידה כו' (כולל גם שלילת הענין ד'מאן דנפיל מדרג' אוקרי כו'"), ובמילא, ישנה מציאותו של משה – "גואל ראשון הוא גואל אחרון" – נשמה בגוף באופן נצחי.

ועי"ז בנוגע למ"ש בסוף פרשת השבוע "כי מנח תראה את הארץ ושמה לא תבוא" – שעכשיו יכנס משה רבינו לארץ, ולא עוד, אלא, שונפלל כן בכל אנשי הדרו, כדאיתא במדר"ז^[2] בנוגע לדרו של משה שישונו יחד עמו.

(משיחות ש"פ האדמו"ר, שבת שובה ה'תש"ו - בתי מונח)

החידוש דדרנו על דור המדבר – חיים נצחיים

וי"ל, שבענין זה מצינו גם בדרו המדבר, שהי' ענין של העדר החיים בדרו המדבר לפני הכניסה לארץ ישראל, וגם אצל משה רבינו, הרי: א' ירידה זו בבחי' היפך החיים פעלה בדרו גם במקום הנ"ל תחתיו. ב' עי"ז נעשה אח"כ העלי' דואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם חיים, ועד שזה חי' הכנה לכיבוש ארץ כנען לעשות ממנה ארץ ישראל, היינו לא רק לעשות ארץ ישראל בדרותנו בעולם הנשמות, אלא יתירה מזו, בארץ כנען שמעשי' מקלקלים מפל האומות, ואפילו מארץ מצרים, שהי' ארץ מצרים כבר נתבררה לפני מי"ת כמי"ש גם אתה תתן ביליני זבחים ועולות וכתב ויהי בשלח פירע את העם וגו', משא"כ